

РЕШЕНИЕ

№ 7276

гр. София, 24.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8819** по описа за **2023** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение № 3387/14.07.2023 г., постановено по н.а.х. дело № 20221110216679/ 2022 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 97- ми състав е потвърдил Наказателно постановление (НП) № 22-4332-021573/24.10.2022 г., издадено от началника на сектор в отдел „Пътна полиция“ (ОПП-СДВР), с което на К. Ж. В., на основание чл.175, ал.1, предл. 3-то от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца за извършено нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63в от ЗАНН, решението е оспорено с касационна жалба от наказаното с НП лице, с искане да бъде отменено, заедно с потвърденото от СРС НП.

Наведените касационни основания са за нарушение на закона и допуснати съществени процесуални нарушения - чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), вр.чл.63в ЗАНН. Осъществяването им е аргументирано с доводи, че не е било установено по ясен и категоричен начин от обективна страна извършването на вмененото му административно нарушение по

чл.104б, т.2 ЗДвП. Въззивната инстанция не била обсъдила показанията на свидетеля Ц., а в мотивите си приела за достоверни само показанията на свидетеля “очевидец“ Н. и направила изводите си само въз основа на неговите лични възприятия на маневрата в „огледалото за обратно виждане“ и през „отвореното ляво стъкло откъм водача“ и специалните му познания в областта. Не била обсъдена и пътната обстановка по време на извършване на нарушението, а именно „леко влажно време“, „жълти павета“, „...и моята кола поднесе“. В нарушение на чл. 57, ал 1, т. 5 от ЗАНН в АУАН и НП не било посочено конкретно какво качество има свидетеля, а е останало бланковото „очевидец присъствал при установяване на нарушението или при съставяне на акта“.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът се представлява от адвокати В. и Ц., които поддържат жалбата и молят за уважаването ѝ, както и за присъждането на направените разноски. В определения за това от съда срок, по делото е депозирана и писмена защита от адв. В.

Ответникът по касационната жалба- началникът на сектор в Отдел „Пътна полиция“ към Столичната дирекция на вътрешните работи, не се явява, не се представлява и не изразява становище по подадената касационна жалба.

Участващият по делото прокурор от С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва неблагоприятното за него въззивното решение и срещу акт, подлежащ на касационен контрол. Спазен е и законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Установената по делото от СРС фактическа обстановка, която касационната инстанция в съответствие с чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН възприема изцяло е, че на 09.10.2022г. около 23:00 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], на кръстовището с [улица], К. Ж. В. управлявал л.а. «БМВ» с рег.номер С., като завивайки на ляво, в посока [улица], извършил демонстративна маневра, изразяваща се в умишлено форсиране на двигателя, приплъзване на задните колела и поднасяне на автомобила на ляво и после на дясно по посоката му на движение. Тези негови действия били наблюдавани от св. Н., който веднага предприел действия по спирането на автомобила и установяване самоличността на нарушителя, като повикал и екип от ОПП-СДВР.

На същата дата свидетелят В. съставил против В. АУАН за нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, предявен на последния. Въз основа на АУАН е издадено процесното НП.

За да постанови решението си, въззивната инстанция е приела писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК, вр.чл.84 ЗАНН, както и свидетелските показания на В., Н. и Ц.. Въз основа на тях са обосновани изводи, че в проведеното административнонаказателно производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, доказано е обвинението за нарушението с правна квалификация чл.104б, т.2 ЗДвП. Нарушението не представлява маловажен случай, а санкцията е наложена в

законоустановения абсолютен размер.

Решението е правилно.

Тежестта на доказване в административнонаказателното производство, лежи върху наказващия орган по аргумент от чл.84 ЗАНН, вр. чл.103, ал.1 от НПК. Безспорно е, че в преценката си дали да издаде НП последният се базира на констатациите в АУАН. В съдебното производство обаче при действието на засилено служебно начало въззивната инстанция дължи установяването на фактите, включени в предмета на доказване чрез всички допустими, необходими и възможни доказателства и доказателствени средства, като въз основа на тях прецени извършено ли е нарушението, предмет на административно-наказателното обвинение.

Касационната инстанция не е оторизирана да контролира спазването на правилата на формалната логика в оценъчната дейност на въззивния съд по отношение на наличната доказателствена маса. АС София- град не може да подменя вътрешното убеждение на контролирания съд по фактите, включени в предмета на доказване, ако не е допуснато съществено процесуално нарушение в процеса на събиране и преценка на доказателствените материали по делото, свързано с процесуална пасивност на съда в нарушение на задълженията по чл.13, чл.14 и чл.107 НПК, вр.чл.84 ЗАНН или с игнорирането на доказателства, или недостатъчната преценка на някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване, на което данните по делото категорично не сочат.

Не са налице обективни данни по делото, които да внасят съмнения в достоверността и да създават основания за дискредитиране на показанията на св.Н.. Възпроизведените от него обстоятелства са детайлни, последователни и без вътрешни противоречия. Анализирайки неговите показания, СРС е подходил задълбочено, без да изкривява или игнорира други събрани по делото доказателства. Твърденията на защитата на касатора за обратното представлява изцяло защитна версия, която противоречи на извършените от въззивната инстанция процесуални действия, обективирани в мотивите към постановения от нея съдебен акт.

С разпоредбата на чл.104б, т. 2 от ЗДвП на водача на моторно превозно средство е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Ползването на пътищата по неразрешен начин следва да бъде целенасочено, да е желано от дееца, което означава, че от субективна страна е необходимо нарушението да бъде извършено при пряк умисъл, като форма на вината - чл.11, ал. 2, пр. 1 от НК във вр. с чл.11 от ЗАНН. Съставът на нарушението изисква водачът да не е използвал пътя, отворен за обществено ползване по предназначение – за превоз на пътници и товари, и не въвежда допълнителни елементи като условие за съставомерността на деянието. Всички останали действия и маневри при управление на МПС следва да бъдат извършвани извън тези пътища и на обособените за тази цел места. В закона не се съдържа легална дефиниция досежно „ползването на пътя за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари“, което предполага запълването на бланкетния състав с конкретно съдържание според особеностите на всяка хипотеза. За процесното нарушение в практиката се е наложило понятието „дрифт“. Общоприето е разбирането, че под понятието „дрифт“ следва да се разбира специфичната техника на шофиране, при която шофьорът преднамерено извежда даденото превозно средство извън контрол чрез „презавиване“, което води до загуба сцеплението на задните гуми. По време на дрифт движението на

автомобила е напречно на завоя, осъществено под влиянието на тежестта му и инерционния момент. В случая както в АУАН, така и в НП ясно са описани всички елементи от състава на нарушението, а именно: форсиране на двигателя, превъртане на задни моторни колела и поднасяне на задната част на автомобила на ляво и след това на дясно. Налице е умишлено опасно шофиране посредством занасяне на автомобила.

Неоснователни са и възраженията на касатора за наличие на други фактори, които биха могли да бъдат причина за поведението на превозното средство на пътя. Наличието на влажна настилка или специфични атмосферни условия, на което се позовава същият, го е задължавало да управлява автомобила със завишено внимание, съобразено с пътните условия и обстановка, включително и съобразена скорост при предприемане на завой. Влажната настилка от „хлъзгавите жълти павета“ обаче не може да обясни форсирането на двигателя при навлизането в завоя, което пък още веднъж сочи, че не условията на пътя са причинили поднасянето на автомобила на ляво и после на дясно по посоката му на движение, а използваната специфична техника на шофиране-дрифт.

Правилно е санкциониран водачът на л. а. с кумулативно предвидените за това нарушение наказания във фиксирания от закона размер, съгласно санкционната разпоредба на чл. 175а, ал. 1, пр. 3 ЗДвП – глоба в размер на 3 000 лева и лишаване от правоуправление на МПС за срок от 12 месеца.

Неоснователно е възражението за допуснато процесуално нарушение, тъй като АУАН е съставен в присъствието на двама свидетели, без обаче да е посочено какво е тяхното качество (свидетели-очевидци, свидетели на установяване на нарушението или свидетели, в чието присъствие е съставен актът в отсъствие на нарушителя). Нормата на чл. 40, ал. 1 ЗАНН предвижда, че актът за установяване на административното нарушение се съставя в присъствието на свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението. Свидетели на установяване на нарушението са тези лица, възприели фактите и обстоятелства, относими към датата, мястото и условията, при които актосъставителят е възприел елементите на нарушението, чиито показания биха могли да дадат ясна представа за това, дали възприетите факти и обстоятелства са надлежно обективирани в акта. В съдебно заседание е разпитан свидетелят Н., който е заявил, че е присъствал при установяване на нарушението, както и че е свидетел при съставянето на акта, поради което неотбелязването на това обстоятелство в акта не може да бъде прието за съществено процесуално нарушение.

Като е достигнал до същите изводи СРС е постановил правилно решение. В рамките на заявените касационни основания и при извършена служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира основание за нищожност, недопустимост или неправилност на решението на СРС, поради което и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН същото следва да бъде оставено в сила.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221,ал.2, предл.1 от АПК, вл.чл.63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София-град, XII касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3387/14.07.2023 г., постановено по н.а.х. дело № 20221110216679/2022г. по описа на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.